

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa homíliája vízkereszt ünnepén
2017. január 6.

***Senki sem jut el Jézushoz,
aki nem hajlandó elindulni és változni!***

„Hol van a zsidók most született királya? Láttuk ugyanis csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk” (Mt 2,2).

A messziről jött bölcsek ezekkel a szavakkal ismertetik meg velünk hosszú vonulásuk célját: imádni az újszülött királyt. Látni és imádni: két olyan cselekedet, amely kitűnik az evangéliumi elbeszélésben: láttunk egy csillagot, és imádni szeretnénk.

Ezek az emberek láttak egy csillagot, amely mozgásba hozta őket. Valami szokatlant fedeztek fel az égen, és ez események végeláthatatlan sorát indította el. A csillag nem kizárólagosan nekik ragyogott, és nem volt különleges DNS-ük sem, hogy felfedezzék azt. Ahogy az egyik egyházatya okosan felismerte: a bölcsek nem azért indultak útnak, mert meglátták a csillagot, hanem azért látták meg a csillagot, mert útnak indultak (vö. Aranyszájú Szent János). Szívük nyitott volt az égboltra, és meg tudták látni, amit az ég mutatott, mert bennük élt a vágy, mely sarkallta őket: nyitottak voltak az újdonságra.

A bölcsek így a hívő ember alakját rajzolják meg, annak az embernek az alakját, aki Isten után sóvárog, akit nosztalgia tölt el, akinek hiányzik az otthona, a mennyei haza. Az összes embert tükrözik, akik nem hagyták életük folyamán, hogy érzéketlené váljon a szívük.

Az Isten utáni szent sóvárgás azért jön létre a hívő ember szívében, mert tudja, hogy az evangélium nem a múlthoz, hanem a jelenhez tartozó esemény. Az Isten utáni szent sóvárgás lehetővé teszi számunkra, hogy nyitva tartsuk szemünket, és észrevegyünk az élet leszűkítésére és elszegényítésére irányuló minden kísérletet. Az Isten utáni szent sóvárgás az a hívő emlékezés, amely fellázad a sok vészprófeta ellen. Ez a sóvárgás az, ami ébren tartja a hívő közösség reményét, amely hétről hétre így fohászkodik: „Jöjj el, Úr Jézus!”

Ez a sóvárgás készítette az agg Simeont, hogy mindennap a templomba menjen, azzal a bizonyossággal, hogy élete nem fog befejeződni, míg karjába nem fogta az Üdvözítőt. Ez a sóvárgás sarkallta a tékozló fiút, hogy felhagyjon önpusztító életvitelével, és atyja ölelő karját keresse. Ezt a sóvárgást érezte meg szívében a pásztor, amikor otthagya a kilencvenkilenc bárányt, hogy megkeresse az elveszettet. De ugyanezt érezte Mária Magdolna is vasárnap hajnalban, amikor sietve a sírhoz ment, hogy találkozzon feltámadt Mesterével. Az Isten utáni sóvárgás szabadít ki minket determinista látásmódunkból, amely azt sugallja, hogy semmin sem lehet változtatni.

Az Isten utáni sóvárgás szakít az unalmas konformizmussal, és arra indít, hogy vágjunk bele a változtatásba, amelyre áhítozunk, és amelyre szükségünk van. Az Isten utáni sóvárgás gyökere a múltban van, de nem áll meg ott, hanem a jövőt keresi. A „sóvárgó” hívő – hite indíttatására – elindul, hogy keresse Istent, mint a bölcsek, a történelem legeldugottabb helyein, mert szívében tudja, hogy az Úr ott várja őt. Kimegy a perifériára, a határokra, a nem evangelizált helyekre, hogy találkozhasson Urával; és ezt egyáltalán nem a felsőbbrendűség érzésével teszi, hanem olyan koldusként, aki nem teheti meg, hogy ne vegyen tudomást azoknak az embereknek a szeméről, akiknek az örömhír még felfedezésre váró föld.

Ezzel ellentétes magatartást látunk Heródes palotájában (amely mindössze néhány kilométerre volt Betlehemtől), ahol nem vették észre, mi történt. Miközben a bölcsek úton voltak, Jeruzsálem aludt. Aludt, Heródeshez szegődve, aki, ahelyett, hogy keresne, szintén aludt. Kiegett, elaltatott lelkiismerettel aludt. De összezavarodott. Félelem szállta meg. Ez az a zavar, amely a történelmet forradalmian megváltoztató újdonság előtt önmagába zárkózik, a saját eredményeibe, ismereteibe, sikereibe. Ez annak az embernek a zavara, aki a vagyonián ül, és azon túl semmit sem lát. Ez a zavar annak az embernek a szívében születik, aki mindent és mindenkit ellenőrizni akar. Ez annak az embernek a zavara, aki csak azt a kultúrát ismeri, hogy minden áron győzni kell, azt a kultúrát, ahol csak a „győztesek” számára van hely, bármibe kerüljön is. Ez a zavar attól való félelemből születik, ami kérdőre von minket, ami veszélyezteti biztonságos elgondolásainkat és igazságainkat, a világhoz és az élethez tapadásunk módjait. Ezért Heródes félt, félelme pedig arra vezette, hogy bünténnyel keressen biztonságot: „Necasparvuloscorpore, quia te necattimorincorde” (Szent Quodvultdeus: Hitvallásról mondott második beszéd,

PL 40, 655). „Megölöd a csecsemőket testükben, mert a félelem már megölt téged szívedben.”

Imádni szeretnénk. Azok az emberek, akik napkeletről jöttek, hogy imádják őt, úgy jöttek, hogy ezt egy királynak a helyén, a palotában tegyék. Ez fontos: oda érkeztek keresésükben: az volt a megfelelő hely, hiszen királyhoz az illik, hogy palotában szülessen, legyen udvartartása és szolgálói. Ez a jele hatalmának, sikeres és eredményes életének. Elvárható, hogy az emberek a királyt tiszteljék, féljék és hízelegjenek neki, igen; de azt már nem szükségképpen, hogy szeressék is. Ezek a világias sémák, a kis bálványok, amelyeket tisztelünk: a hatalom, a látszat, a többség kultikus tisztelete. Bálványok, amelyek csak szomorúságot, rabszolgaságot, félelmet hoznak.

Éppen onnét kezdődött ezeknek a messziről jött embereknek a leghosszabb útja. Ott kezdődött el a legnehezebb és legbonyolultabb merészség. Fel kellett fedezniük, hogy akit kerestek, az nem palotában lakik, hanem más helyen, és nemcsak földrajzi, hanem egzisztenciális értelemben. Ott nem látták a csillagot, amely vezette őket annak az Istennek a felfedezésére, aki azt akarta, hogy szeressék, ez ugyanis csak a szabadság és sohasem a zsarnokságban jegyében lehetséges; fel kellett fedezniük, hogy ennek az ismeretlen – de vágyott – királynak a tekintete nem aláz meg, ő nem tesz rabszolgává, nem börtönöz be. Fel kellett fedezniük, hogy Isten tekintete felemel, megbocsát és gyógyít. Fel kellett fedezniük, hogy Isten ott akart megszületni, ahol nem vártuk, ahol talán nem is akarjuk, vagy ahol nagyon sokszor megtagadjuk. Fel kellett fedezniük, hogy az ő szemében van hely a sérülteknek, a megfáradtaknak, a bántalmazottaknak, az elhagyottaknak: hogy az ő erejét és hatalmát irgalmasságnak hívják! Milyen messze is van egyesek számára Jeruzsálem Betlehemtől!

Heródes nem tud imádni, mert nem akarta és nem tudta megváltoztatni szemléletét. Nem akart lemondani önmaga kultikus tiszteletéről, azt hitte, hogy mindennek ő a kezdete és vége. Nem tudott imádni, mert célja az volt, hogy őt imádják. A papok sem tudtak imádni, mert jóllehet sokat tudtak, ismerték a jövődöléseket, de nem voltak hajlandók sem elindulni, sem változni.

A bölcsek sóvárgást éreztek, nem akarták többé a megszokott dolgokat. Hozzászoktak koruk Heródeseihez, megszokták őket, és beléjük fáradtak. De Betlehemben ott volt az újdonság ígérete, az ingyenesség ígérete. Ott valami új dolog volt kezdődőben. A bölcsek tudtak imádni, mert volt bátorságuk haladni és leborulni a kicsi előtt, leborulni a szegény előtt, leborulni a védtelen előtt, leborulni a szokatlan és ismeretlen betlehemi gyermek előtt, és ott felismerték Isten dicsőségét.

*Fordította: Tőzsér Endre
Forrás: Vatikáni Sajtóközpont
Magyar Kurír*